

Ἡ Μουσική δὲν εἶναι ἐπιστήμη, εἶναι δῶρον. Εἰς τὸν μικρὸν Ἕλληνα αὐτὸν βιολιστὴν ἢ Φύσις ἐξόψεν ἀφθονοὺς τὸ φῶς τῆς, καὶ ὁ κόσμος, ὁ ὠραῖος καὶ εὐαίσθητος κόσμος τῶν Ἀθηναίων, πολὺ ἐνωρίς, πρὸ τοῦ μεγάλου κοινού, θά χειροκροτήσῃ καὶ θά ἀνευφημήσῃ τὸ μουσικὸν δαιμόνιον τοῦ ἀγγελικοῦ παιδίου, εἰς ὃ ἡ Δημιουργία φαίνεται, ὅταν ἐγεννήθῃ, ἐνέκλεισεν ἐντὸς τῆς μικρᾶς ψυχῆς του, δλόκληρον τὸν μουσικὸν παλμόν τῆς.

(Μάρτιος 1914)

Ι. ΑΡΣΕΝΗΣ

ΔΑΚΡΥΛΑ

ΣΤΗΝ ΛΨΥΧΟΝ ΛΓΧΙΗ ΜΟΥ

ἈΠΟΣΤΑΜΕΝΗ καὶ γλωμὴ σὰν πλάγιασες σιμά μου,
καὶ ἀκουσα τὰ χεῖλη σου σιγὰ νὰ ψιθυρίζουν
μὲς· τῆς νυκτὸς τὴν ἐρημιά, μονάχα τ' ὄνομά μου,
Δὲν ἐνοουσα πῶς ἄγγελοι χροσοὶ σὲ τριγυρίζουν.

*

Κι' ἐγείρα ἦσυχος κι' ἐγὼ μῦσα στὴν ἀγκαλιά σου,
νὰ σὲ κοιμήσω ἦσυχά μὲ τὰ γλυκὰ φιλιὰ μου.
Νὰ ᾄδῃς στὸν ὕπνο τὸν βαθὺν τὰ τόσα ὄνειρά σου
ποῦ φτερουγίζουν γύρω σου μαζὶ μὲ τὴ λαλιά μου.

*

Κοιμᾶσαι! . . . Πάντ' ἀκίνητη καὶ ἡ αἰγὴ προβάλλει,
Γύρω σου ψάλλον τὰ πουλιά, ἀντιλαλεῖ ἡ φύσις,
Ὁ Ἥλιος πάντα γελαστός, χροσοὶ σὲ περιβάλλει
καὶ σὰν τ' ἀγρὸ τὸ λούλουδο σὲ καρτερεῖ ν' ἀνθίξῃς.

*

Γιὰ δὲν ἔμιλες; Γιὰτὶ γλωμὴ καὶ μαραμμένη τόρα,
στέκεις ἀκίνητη, βωβὴ σὲ σκέπτεις βυθισμένη;
Σήκω καὶ κῦτα γύρω σου, εἶναι ἐκεῖν' ἡ ὥρα,
ποῦ ἡ πλάσι μὲ τ' ἀμάραντα λουλούδια σὲ προσμένει.

*

[Γελά! . . . στὰ χεῖλη ἀνθίζει χαροπὸ τὸ γέλιο. Τί νὰ θέλῃ;]
Ἄλλὰ τί βλέπεις; πές το μου καὶ μένα. Ἀφηντίσου.
Ἄ! . . . νοιώθω! βλέπεις· κεῖ ψηλά ποῦ οἱ χροσοὶ ἄγγελοι
γελοῦν καὶ παίζουν χαροποὶ μὲ τὴν ἀγνὴ ψυχὴ σου.

*

Κι' ἐγὼ, στὴ σκοτεινιά τῆς γῆς ἓνα πουλὶ μονάχο,
μ' αὐτὰ τὰ δυὸ τὰ λούλουδα π' ἀφήκες μαραμμένα,
Στῆς θάλασσας τὴν ἐρημιὰ κτυπιέμαι σὰν τὸ βράχο,
Πάντα μὲ πόνο στὴν καρδιά, μὲ μᾶτια δακρυνομένα.

ΑΛΕΞ. Ν. ΜΠΑΛΑΣΚΑΣ

